

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΛΙΝΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΓΕΙΣΤΗΜΕΛ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

(Απ' τ' Απομνημονεύματα του ψυχιάτρου Χ. Ο...)

ΡΟ έτών το έργο των Έσθεριζών μου ανέθεσε να πάω στην επαρχία Μοριζιζάν και να επιθεωρήσω το περίφημο «Άσλο Ψυχολαθών», το οποίο βρισκόταν στην αγρία χειρόνησο του Ρουϊ...

Εφοδιασμένος μονάχα με μιιά άλλη συστατική επιστολή, για να κινήσω απ' τον διεθνή του ασύλου την έπίσημη ιδιότητά μου, παρουσιάστηκα ένα πρωί στο γραφείο του, έτσι, σαν ένας περίεργος επισκέπτης. Άνιπτοπος ο διεθνής, άρχισήθη μονάχα

να με παραδόση στον κλητέρα του γραφείου του, για να με συνοδεύση στην έπίσκεψή μου.

Ο κλητέρας αυτός, γηραιός πειά και χρόνια κλεισμένος στο άσυλο, ήταν άλλοτε τρελλός. Με τον καιρό όμως ή ήσυχη και άκίνητη τρέλλα του είχε γιαιρωθεί — όπως τουλάχιστον βεβαίωσε ο ίδιος — και το μόνο παρόλογο του ήταν ότι τον κρατούσαν διά της βίας τώρα στο άσυλο...

Σε λίγο κατεβήκαμε μαζί στον κήπο του ασύλου. Άρξεται ψυχολαθής, καθιόνενοι επί παρζάκια, λιαζόντοισαν μαζάρια, δίχως να μιά προσέχον. Έξαρνα ξεχώρισα ένα άτιμο περασμένης ήλιαιας, που πού κανε έντύπωση με το γαλήνιο και ψυχρό πρόσωπό του. Καθόντα ολοόναξ παράμερα, κρατούσε μιιά τράπουλα στα χέρια και μοίραζε τά χαρτιά της στον έαυτο του και σε κάποιο άναπαρξτο πρόσωπο αντίηρου του...

— Ποιός είν' αυτός ο δυστυχής ;... Ρώτησα τον πρόδιμο συνοδό μου. Κι' αυτός μου άποκρίθηκε άμεσως μ' ένα χαμόγελο συμπόνιας :

— Είνε ο Πιέρο Σαρζώ... Τρελλάθηκε ο δυστυχισμένος από κάποιο τραγικό περιστατικό... Θέλετε να σας τόν δηγηθώ ;

Κύτταξτε περίεργο τον άλλοτε τρελλό συνομηλίτη μου, ο οποίος τώρα ήταν σε θέσι να συμπόνιη τη δυστυχία των παιδιών αναδέξμων του, και άποκρίθηκα καταματάζα...

Πρόδιμα αυτός τότε μου δηγηθήκε τά εξής :

— Ο Πιέρο Σαρζώ πρό δεκαπέντε χρόνων ήταν ένας εύπορος ξηλοούργος και ένας εύτυχιμένος οίκογενειάρχης. Βρισκόταν εγκατεστημένος στη Νάνη με τη νεαρή γυναίκα του και με το άμορφο μικρό άγροάκι τους... Έξαρνα όμως ήρθε μιιά περίοδος κρίσεως και το μαγαζί του έπαυε να εοργάζεται. Ο Πιέρο όμως δεν άνησύνθη, γιατί είχε άφορέτες οίκονομίες και υπολόγιζε να τά βολέψη μ' αυτές. Η οίκονομίες όμως τελείωσαν σε λίγο καιρό και ο δυστυχός Πιέρο άρχισε να πουλάη τά λιγροστά συνημματα της γυναίκας του και τά έπιπλα του σπιτιού του, ως ότου τά ξέζακε ένα - ένα, δίχως ή κατάστασι του να βελτιωθεί... Ο Πιέρο περνούσε τώρα μιιά μάθη ζωή. Δέν τον έννοιαζε για τον έαυτό του, γιατί ήταν καρτερικός. Μά ή αδύναμη γυναίκα του, που τρανιόνταν ; Και το τραφερό άγροάκι του, που δέν άντεχε στις στερησεις ; Και ξέρετε, κίριε, όταν πάσει ο κατήφορος της συμφοράς κανένα, δέν σταματάει ποθενά... Τά ίδια έπαθε και ο Πιέρο. Κρεββατώθηκε σε λίγο καιρό απ' τη στενοχώρια της ή γυναίκας του, άρρώσθη και το παιδί του απ' την κακομαγία ... Πήγε να τρελλάθη ο άμορφος ... Σημείωσε και βρόδναξε άπντος στο προσκήμιο του άγαπημένου του, σταμάτησε κάτι μεροκαματάκια που τού τήχαναν στη χάσι και στη φέσι, και για να προφταίνη τά φάρμακα και τον γιατρό, κατάντησε το σπίτι του νάχη για έπιπλα μονάχα ένα κρεββάτι και καμιά διώ καρέζλες... Πέρασαν λίγες μέρες, και το κακό χειροτέρευε. Το άγροάκι του ψυχουραγούσε και ή άρρωστη μητέρα κόντευε και απ' τά ξεψυχήση απ' τον καινό και απ' την εξάντηση... Έξάλλος ο Πιέρο έφερε έναν γιατρό σπουδαίο, άδιαφορόντας για τίς κανάκριβες έπισκέψεις του. Ο κανούργιος γιατρός βήκε άσημα το παιδάκι και έδωσε στον Πιέρο ένα μπουζαλάκι γεμάτο από κάποιο φάρμακο δραστήριο...

— Το παιδί σου κινδυνεύει, τού έλε, αλλά άσφαλώς θα το σώσουμε... Μονάχα πρόσεξε να τού δίνης ταχτικά κάθε διώ ώρες από 20 σταγόνες αυτού του φαρμάκου... Μόλις όμως πή το μισό,

μολίς δηλαδή το μπουζαλάκι άδειάσει ως τη μέση, να τρέξης άμέσως να με ζητήσεις, για να δω άν πρέπει να το ξεαζολούθησι όλο ή άν πρέπει να τού δώσω κάποιο άλλο φάρμακο, λιγότερο δραστήριο... Όσο για το γυνάικα σου, θα ζήση άσφαλώς, άν όσσοιμε το παιδί της !... Ο Πιέρο συμφορήθηκε πιστά με την έντολή του σπουδαίου αυτού γιατρού και σε τρεις μέρες το μπουζαλάκι πήγε στη μέση, ενώ συγχρόνως μιιά έλαφρή βελτίωση είχε παρατηρηθεί στον άρρωστο... Το τρίτο βράδυ το φάρμακο είχε φτάσει ως τη μέση και ο Πιέρο έτρεξε στο σπίτι του γιατρού, για να τον ειδοποιήση σχετικάς.

Δέν τον βρήκε εκεί και τον περιέμενε τά μεσάνυχτα, δίχως εκείνος να φανή. Ο Πιέρο άγωνιούσε από άνησυχία και άνιπτομονήσια. Τραβώντας τά μαλλά του ξαναγύρισε στο σπίτι του. Βρήκε το άγροάκι του χειρότερα και τη γυναίκα του μισοτρέλλη από λαχτάρα... Ξαναπήγε στο γιατρό τα ξημερώματα, μά πάλι δέν τον βρήκε. Σπουδαίος στην επιστήμη του, αλλά χαριτωμένης μανιώδης, ξημερώνοντα στα χαρτιά, παίζοντας σε κρηιά καζάνια ή σε σάπια γνωστών του.

Να μη σας τά πούλωγοι, καλέ μου κίριε, τά ξημερώματα της άλλης νύχτας ο Πιέρο, σκίζοντας να φύγησι το άγροάκι του, το βήκε ψυχρό και άκίνητο. Σκουτάει σαν ήλιός απ' τη συμφορά τη γυναίκας του και να ξησύνθη, μά και απ' τά δάχτυλα ήσαν κρύα, καθώς βρισκόntonταν γαντζωμένα στα χουζαλάκια του νερού παιδιού της !... Φοβήθηκε τον έαυτό του εκβίνη τη στιγμή ο Πιέρο. Όχι για κανένα άλλο λόγο, αλλά μονάχα γιατί έννοιασε την ψυχή του τόσο φοβιά ήσυχη και γαλήνια... Ναι, δέν ξημόνισε ούτε και έλλαβε για τη συμφορά, αλλά χλωμός, άδάκρυτος, έλασος τά μάτια του, σταφόωσε τά χέρια του στο στήθος του και ύστερα, παίρνοντας ένα μαχαίρι, βγήκε έξω.

Πήγε στο σπίτι του γιατρού. Έμιαδε απ' την ύπαιθρία πώς άκουα δέν είχε φανεί και πώς ή κρηιά άρχιζε πειά να γίνεται έξαλλη απ' την ταραχή και την αγενεια της. Άστοςό, τού έλεε διώ - τρεις διεσθόνους χρόνους χαρτοπαίχτων, στα όποια θα μπορούσε να τον βρή, γιατί στα άλλα είχε πειά και ή ίδια άνοσηλα φωτίσει...

Ο Πιέρο έφερε βιαστικά και στο πρώτο χαρτοπαίχνο, φωτόντας, βρισκει τον γιατρό. Άδιαφορόντας για τη σύσταση του γαρονονού, να περιέμνη στο σάλο, το σκούντησε βίαια και τραβήξε ως την άδυναση του παιχιδιού. Ο γιατρός, καθισμένος μπρος σε μιιά ρουλέττα, μαζί με άλλους χαρτοπαίχτες, ποντάριζε συνεχώς, σαν μεθυσμένος.

Μόλις είδε την παρομοιωμένη μορφή του Πιέρο, χλωμάσε και ξέκανε να σηκωθεί. Μά άμέσως ξανακάθησε άπότομα στο κάθισμά του, βιάζοντας ένα μεροκρηότό πόνο, γιατί γοργός σαν άστραπή, ο Πιέρο τού βήθεσε κατάσθητά το μαχαίρι του...

Πέντε χρόνια φυλάξη μονάχα καταδικάστηκε ο Πιέρο. Μά απ' τον πρώτο χρόνο νόλας, τον έξλεισαν στο άσυλο, γιατί τρελλάθηκε όλοτελα. Το πάθος της χαρτοπαζίας, το όποιο κόντισε μονάχα στην περιήωση του Πιέρο τρεις άνθρώπινες ζωές και το χάσιμο του λογικού στον ίδιο, είνε τώρα ή μόνη του άπασχόλησι. Τού άρξεται να παίξη κικέττο με έναν φανταστικό σκατάκι, μοιράζοντας του τά χαρτιά, άπαράλλαχτα όπως τον είδατε και πρίν !...

Σταμάτησε ο συνοδός μου να μιλάη και κάτι συλλογιόταν. Έρομαιόμουν να τον συγχρόσω με την ζωντανή και γεμάτη από παροστατικές εικόνας άρήρησή του, μά με διέκοψε άμέσως, φωτόντας με :

— Παίξτε έσείς κανένα παιχνιδί !... — Σπανίως... τού άποκρίθηκα. Μά χάνω πάντοτε... — Θαμιάσια !... Ξεφώνισε. Άν ενεργήσετε να με βγάλουν από δωμέσα, μά πού άντιληφθήκατε και μόνος σας πόσο τάχο σωστά τά μυαλά μου, θα σας ίναζωνοσω μιιά μεγαλομνη έρεσσή μου !

— Εφεύρεσι σας ;... μοιρομύρια, άρχίζοντας ν' άμφιβάλλω για το λογικό του...

— Ναι... Θα σας μάθω έναν τρόπο να κερδίζετε πάντοτε στα χαρτιά...

Τόν διαβεβαίωσα για την υποστήριξή μου και άπομακρόνημα με σφιγμένη την ψυχή, για την άθεράτευτη αυτή λόξα του, ή όποια δόλησε σαν σκουλήκι καταστρεπτικό μέσα στο γερό και λογικό κατά τά άλλα μυαλό του...

Γοργός σαν άστραπή, ο Πιέρο τού βήθεσε το μαχαίρι του στο στήθος του...